

Beundring for Landbruget og Landbrugerne, og jeg beklager kun, at han i Almindelighed er saa uheldig med at give denne Beundring Udtryk, men det skal jeg ikke opholde mig ved. Vi forlange ikke Ros af det ærede Medlem. Naar blot vi maa være her uden alt for megen Haan, ere vi godt tilfredse.

Det ærede Medlem sagde, at jeg havde anført et galt Tal, da jeg omtalte Landbrugets samlede Eksportoverskud. Jeg sagde, at det var 325 Mill. Kr., og mente, at det var en Post, der var værd at nævne, naar Talen var om, hvorledes vi i det hele fik det til at gaa rundt, som jeg udtrykte mig. Jeg har dette Tal fra Handelsberetningen for 1910, som er omdelt paa vore Pladser. Ifølge den har Værdien af Landbrugets Udførselsprodukter i 1910 været omtrent 436 Mill. Kr., og Side 11 staar der, at der i 1910 til Forbrug af Landbrugets Produktionsmidler er indgaaet Varer til Beløb 111 Mill. Kr., og Forskellen, 325 Mill. Kr., var det Tal, jeg nævnede. Jeg er ikke Statistiker og især ikke saa lærd som det ærede Medlem, men jeg mener at kunne holde mig til de Tal, som ere opgivne os i denne Handelsberetning, der er omdelt paa vore Pladser. Er Tallet galt, mener jeg, at jeg er uden Ansvar for at have nævnt et urigtigt Tal paa dette Omraade.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 10de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Bang: Det glæder mig, at det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) har kunnet henvise til sin Kilde, derved ere baade han og det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) fritagne for alt Ansvar paa dette Punkt. Men de ere ganske vist ikke fritagne for at have udvist en meget kritikløs Holdning overfor de Tal, der foreligge her, idet den officielle Statistik, som er omdelt paa vore Pladser, viser Tal, der ere helt forskellige herfra. Det glæder mig som sagt, at vi have kunnet finde Kilden til dette Tal, og haaber, at dermed skal det være ude af Verden.

Jacobsen: Der er under denne Finanslovdebat sagt adskillige Ting om Regeringens Finansplan og Sparekommissionens Arbejde, og det er en ikke ringe Del Virak, der er strøet for Sparekommissionen og for den højtærede Minister, fordi det nu efter Sigende skulde være lykkedes ham og den at bidrage til, at vi kunne faa

Balance. Men der er ogsaa fremført en stærk Kritik over den Virak, der er strøet, og man har draget i Tvivl, hvorvidt man virkelig skulde være i Stand til at skaffe Balance, ligesom man har angrebet den Maade, hvorpaa man har søgt at skaffe Balance. Jeg skal ikke fordybe mig i Behandlingen af disse Spørgsmaal i nogen synderlig Grad, hvor fristende det end kunde være, men der er dog adskillige af de Beparelser og en enkelt af de Skatter, som man fremkommer med, som jeg finder Anledning til at tale om.

Jeg finder tillige Anledning til, da jeg i særlig Grad er interesseret deri, at fremdrage nogle Udtalelser, der ere brugte forud for Valgene. Jeg sigter til, hvad den højtærede Finansminister sagde ved et stort Møde i Odder, hvor jeg var til Stede som Kandidat for Socialdemokratiet, og hvor den højtærede Finansminister var til Stede for at hjælpe Venstres Kandidat. Maa jeg en passant bemærke, at det for øvrigt ikke var nødvendigt, og at den højtærede Finansminister heller ikke hjalp Venstres Kandidat synderligt, fordi Hr. Hegelund Lange, som den Gang var Venstres Folketingsmand og Kandidat, i Virkeligheden selv i Fripostighed og i sin Maade at bortforklare al Ting paa var meget livligere end den højtærede Finansminister. Ved dette Møde sagde den højtærede Finansminister, at der ikke kunde være Tale om, at vi vilde faa nye Skatter. Han sagde de berømte Ord om, at det kunde drejede sig om en Forhøjelse af Jernbanelaksterne, og det havde man ikke Lov til at betragte som Paalægning af en Skat. Dette vilde være nok til at dække Underskuddet. Den højtærede Finansminister brugte en Lignelse om den lille Rødhætte og Ulven, men jeg synes, at Lignelsen halter noget. Den lille Rødhætte var det uskyldige Venstre, som nu skulde opædes af Ulven, Socialdemokratiet og de Radikale, ved en efter hans Mening falsk Fremstilling af de virkelige Forhold. Jeg forundrede mig den Gang over disse Udtalelser, fordi jeg syntes, det maatte staa klart for enhver, at de økonomiske Forhold, vi statsmæssigt set levede under, maatte betyde, at vi skulde have nye Skatter, og den stærke Forhøjelse af Militærdgifterne maatte faa enhver til at se, at det ikke var muligt at afholde disse Udgifter uden nye Skatter. Vi have jo ogsaa i rigeligt Maal faaet dem. Jeg skal ikke tale om disse Skatter nu, det er gjort dygtigt nok fra anden Side. Jeg skal heller ikke tale om de efter min Mening forgæves Bestræbelser for at bortforklare, at det er Militarismen og de militære For-